

Жили собі дід і баба та дожились уже до того, що й хліба нема. Дід і просить:

- Бабусю! Спекла б ти колобок!
- Та з чого ж я спечу, як і борошна нема?
- От, бабусю, піди в хижку та назмітай у за-сіку борошенця, то й буде колобок.

Біжить та й біжить...

Перестріває його вовк:

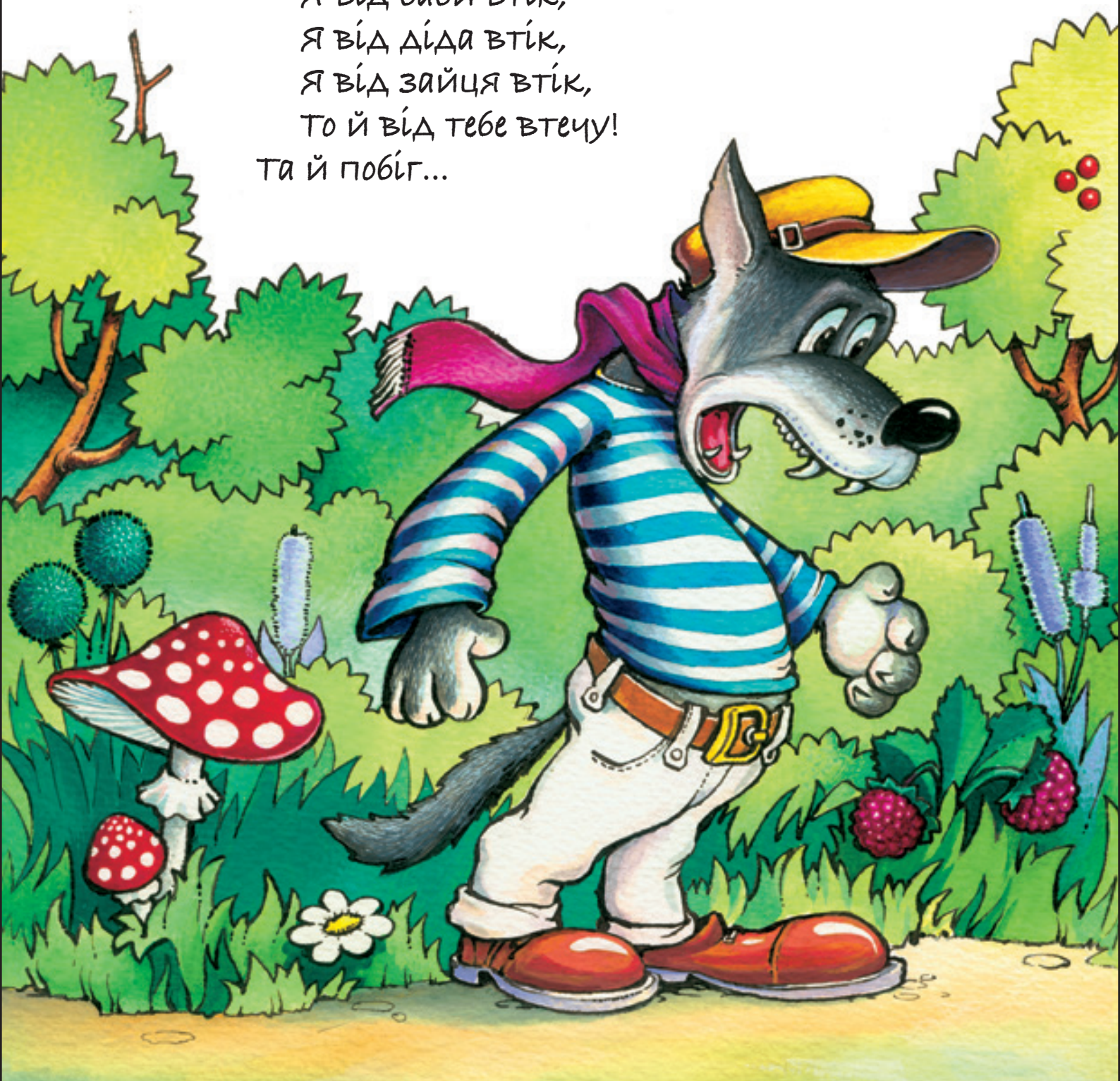
— Колобок, колобок, я тебе з'їм!

— Не їж мене, вовчику-братiku, я тобі пісеньку заспіваю.

— Ану, заспівай!

— Я по засіку метений,
Я із борошна спечений, —
Я від баби втік,
Я від діда втік,
Я від зайця втік,
То й від тебе втечу!

Та й побіг...

АЖ ІДЕ ВЕДМІДЬ:

— КОЛОБОК, КОЛОБОК, Я ТЕБЕ З'ЇМ!

— НЕ ЇЖ МЕНЕ, ВЕДМЕДИКУ, Я ТОБІ ПІСЕНЬКУ ЗАСПІВАЮ.

— АНУ, ЗАСПІВАЙ!

— Я ПО ЗАСІКУ МЕТЕНИЙ,

Я ІЗ БОРОШНА СПЕЧЕНИЙ, —

Я ВІД БАБИ ВТІК,

Я ВІД ДІДА ВТІК,

Я ВІД ЗАЙЦЯ ВТІК,

Я ВІД ВОВКА ВТІК,

ТО Й ВІД ТЕБЕ ВТЕЧУ!

ТА Й ПОБІГ ЗНОВУ.

— Ну й пісня ж гарна! — каже лисичка. — От тільки я недочуваю трохи. Заспівай-но ще раз. Сідай мені на язик, щоб чутише було.

Колобок скочив їй на язик та й почав співати:

— Я по засіку метений,
Я із борошна спечений...

А лисичка — гам його! Та й з'їла!